

MINISTERUL JUSTIȚIEI AL REPUBLICII MOLDOVA
AGENT GUVERNAMENTAL

*Text tradus și redactat de Direcția Agent Guvernamental.
Poate fi supus revizuirii redacționale.*

SECȚIUNEA A II-A

DECIZIE

Cererea nr. [48747/09](#)
Lisnic Nicolae & Co
versus Republica Moldova

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secțiunea a II-a), în ședința din 21 noiembrie 2017, într-un Comitet compus din:

Ledi Bianku, *Președinte*,

Valeriu Grițco,

Stéphanie Mourou-Vikström, *judecători*,

și Hasan Bakırcı, *Grefier Adjunct al Secțiunii*,

Având în vedere cererea de mai sus depusă la 4 iunie 2009,

Având în vedere observațiile prezentate de guvernul pârât și observațiile prezentate în replică de către reclamant,

După deliberare, decide după cum urmează:

ÎN FAPT

Compania reclamantă, Lisnic Nicolae & Co, este o întreprindere individuală înregistrată în Republica Moldova cu sediul în Sângera, Moldova. Aceasta a fost reprezentată în fața Curții de către dl A. Postică, avocat din Chișinău.

Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de agentul său, dl L. Apostol.

Circumstanțele cauzei prezentate de părți pot fi rezumată după cum urmează.

În aprilie 2003 compania reclamantă a închiriat un spațiu comercial deținut de autoritățile publice locale.

În iulie 2003 compania reclamantă a încheiat un contract cu Departamentul Privatizării, pentru privatizarea spațiului comercial respectiv.

În anul 2006 o societate privată, P., a inițiat o procedură de anulare a contractelor de locațiune și de privatizare din 2003 pe motiv că din 2001 aceasta ar fi deținut dreptul de proprietate asupra respectivului spațiu comercial și că autoritățile

administrației publice locale și Departamentul Privatizării nu aveau dreptul de a dispune de acesta.

Procedurile judiciare în fața instanțelor naționale s-au încheiat cu o hotărâre a Curții Supreme de Justiție din 10 decembrie 2008 în favoarea societății P.

PLÂNGERE

Compania reclamantă s-a plâns, în temeiul Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, că i-a fost încălcat dreptul la respectarea bunurilor sale.

ÎN DREPT

În observațiile sale din 7 noiembrie 2013, Guvernul a susținut în special că societatea reclamantă a vândut proprietatea în litigiu după începerea procedurii cu societatea P. Mai târziu, în cursul procedurii, bunul litigios a fost vândut din nou de către noul proprietar unei altei persoane. Prin urmare, ulterior procedurile au continuat între societatea P. și noii proprietari ai bunului în litigiu. În acest sens, Guvernul a susținut că de fapt compania reclamantă nu a fost victima unei presupuse încălcări a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

Reprezentantul companiei reclamante a recunoscut existența tranzacțiilor menționate de Guvern și a declarat că el nu fusese informat cu privire la acestea. Alte explicații cu privire la motivele omisiunii nu au fost prezentate.

Curtea reamintește că o cerere poate fi respinsă ca abuzivă în temeiul Articolului 35 § 3 din Convenție, dacă *inter alia* s-a bazat pe fapte false (a se vedea *Varbanov v. Bulgaria* nr. 31365/96, § 36, CEDO 2000-X, *Popov v. Republica Moldova* (nr. 1), nr. 74153/01, § 48, 18 ianuarie 2005, *Rehak v. Republica Cehă* (dec.), 67208/01, 18 mai 2004, *Kérétchachvili v. Georgia* (dec.), nr. 5667/02, 2 Mai 2006). Informațiile incomplete și, în consecință, înșelătoare pot constitui, de asemenea, un abuz al dreptului de a depune o cerere individuală, în special dacă informațiile se referă la esența cauzei și nu există o explicație suficientă pentru necomunicarea acestor informații (*Poznanski și alții v. Germania* (dec.), nr. 25101/05, 3 iulie 2007).

Conform circumstanțelor speței, reclamantul nu a furnizat nicio explicație plauzibilă pentru faptul că nu a informat Curtea cu privire la faptul că bunul în litigiu fusese vândut înainte de încheierea procedurilor judiciare la nivel național. Curtea consideră că informațiile privind vânzarea bunului în litigiu au avut o importanță deosebită pentru a determina dacă societatea reclamantă a fost victima unei încălcări a dreptului său de proprietate. Având în vedere importanța informațiilor în litigiu pentru soluționarea corectă a prezentei cauze, Curtea constată că de fapt comportamentul companiei reclamante a fost contrar scopului dreptului de a depune o cerere individuală în condițiile Articolului 34 din Convenție.

Din aceste raționamente, cererea trebuie respinsă ca fiind abuzivă, în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

Din aceste motive, Curtea, în unanimitate,

Declară cererea inadmisibilă.

Redactată în limba engleză și notificată în scris la 14 decembrie 2017.

Hasan Bakırcı
Grefier Adjunct

Ledi Bianku
Președinte